staat honig aan te brengen, Dit is een zeer gewichtig punt, waarvan de bijenhouder rekening moet houden, teninde een overvloedig eierleggen te bewerken gedurende de vijf en-veertig tot vijftig dagen, die het tijdstip van den rijken honigoogst voorafgaan.

Wanneer ge de bijen gedurende dit tijdperk aan zich zelf overlaat, dan zullen zij zich min of meer langzaam ontwikkelen, volgens de warmte, de eerste honigbijmiddelen en volgens de goede inrichting hunner woning. Zij zullen meer-over dool hebben dan hun werk uitsluitend te richten in 't vooruitzicht hun eigen behoeds en zullen weel darna opbreyen. Het tijdstip veel honig te halen zal aanbreken, en de honigtrekkers zullen ontbreken ; zij zullen te jong wezen terwijl andere nog in de wieg zullen verblijven.

Indien zonder de tusschenkomst van den bijenhouder, de korven op het geparste tijdstip, ten gevolge van bijzonder gunstig weder, toch eene groote bevolking kunnen verkrijgen, laat het gebruik van den gewonen korf aan deze talrijke bevolking niet toe rijkelijk de schatten te benuttigen, die de bloemen hun aanbieden. Deze korf is te klein voor zulke volkrijke gemeente, de plaatsruimte ontbreekt en een deel der bevolking vindt zich gedwongen eenen zwerm te vormen en den korf te verlaten.

Aldus is de bevolking verminderd en daar de zwerm eerst en soorul zijne raten of honigcellen moet optoumen, kunnen de bijen dikwijls gemeen honiggenoeg bijeen, om in hunne winterbehoeften te voorzien. Vormt de korf geenen zwerm, dan zal er spoedig gene ruimte genoeg meer zijn om den aangebrachten honig op te stapelen en om de steeds aangroeiende bevolking te huisvesten. 't Is alsdan dat men de bijen rondom honneu korf opgehoogd zet zitten en dat zij gedwongen zijn, nietteegestandde al hunne ingeboren werkzaamheid, gedurende de schoonste uren van den oogst werkeloos te blijven. Het spreekt van zelf dat in dergelijke voorwaarden de ophoging van eenen korf al gering moet wezen. Es zullen uitslag verkrijgt men nochtans met de gemeene korven. Dit toont ons de noodzakelijkheid aan veel grootere korven te gebruiken.

Wij durven verhopen dat deze weinige aanduidingen, die wij aan de natuurlijke geschiedenis, de natuur en de zeden der bijen komen te wijden, beter den zin en het doel van de verschillige verrichtingen zullen doen begrijpen, welke wij aan gaan aanduiden.

Zieher een klein gebouw uit dunne planken opgetimmerd en langs buiten met stroo bekleed. Dit is een kort-ronde basis en inwendigen ramen, die naar verkiering vergroot of verminderd kan worden, bij middel van zoogenaamde afsluitingsplanken ; de korf heeft een hectoliter ruimte. voor al *plaatsing der raten*, en bevat 22 ramen waaraan de bijen hunne raten kunnen hechten. Deze ramen rusten op en glijden in groeven welke men in de zijwanden aangebracht heeft. De wanden van deen korf zijn dubbel, en de ruimte dezer wanden is noodzakelijk om de bijen tegen de hevige winterkoude te beschutten, dan om gedurende het eierleggen in de lente eene gelijkmatige warmte te behouden. De bijen kunnen gemakkelijk in korven met dunne wanden den winter doorbrengen, en dikwijls bestatigt men geen ander onderscheid dan dat de bijen in de koude korven meer honig hebben moeten verbruiken om zich te verwarmen, dan deze die beter beschut waren. Behalve dit kunnen de bijenbewoningen zich na den winter in evengoede voorwaarden van gezondheid en levenskracht bevinden. Maar te beginnen met Maart, zal de bevolking in eenen koude korf gehinderd, ten achter blijven en gevolig slechter worden dan eene andere, van gelijke waarde, maar door eenen warmeren korf beschut.

Zonhaast de bijen met het uitkomen van den winter in staat zijn warmte genoeg in den korf voort te brengen, en dat zij nog voorraad in overvloed hebben of dat zij reeds een weinig honig en stuifmeel kunnen beginnen te halen, verhasten zij zich de moederbij te voeden om ze eieren te doen leggen. Zoo verstaat men dat het eierleggen opgewekt, vermoedt of vertraagd wordt volgens de warmte, volgens den voorraad voedsel of de mineren inzameling en volgens den warmtegraad die in den korf heerscht.

Wanneer in de eerste dagen der lente, op het oogenblik van het eierleggen, het weder schielijk koude wordt, zullen de bijen in de korven met dunne wanden zich dicht bij elkander aansluiten om de noodige warmte te verkrijgen, daar zij in dergelijken korf niet genoegzaam tegen de koude beschut zijn, en dan moeten zij soms een deel van het broed verlaten dat uit den korf geworpen

den Floreen-Angèle een gat gemaakt... Er stond geen familienaam meer in.

Xavier keerde en wendde de geboortekate in alle richtingen.

— Niets ! zuchtte hij, geen enkele aanwijzing ! maar om het eves ! Ik nie van gansche harte van het vermogen dier vrouw af.

— En de wil van vaders ? riep de bedelaar.

— Die wil waxis zekeren zin een leste weldaad, ik kan er van afzien !

— Er van afzien, kleine meester, sprak de neger ontsteld. Zijn wil niet achten, zijn leste bevel in den wind slaan ! O ? verwacht het niet ! zoolang in mijne aderen nog een druppel bloed is, zal ik gehoorzamen, verstaat gij ? Bij heeft gesproken, ik ben bij, — gelijk eerstelijk, gelijk altijd, zijne bevelen zijn wetten, die men niet mag overtreden of beoordeelen. Heb ik het u niet ge zegd ? ik ben nog slaaf, slaaf van eene herinnering !

Terwijl hij zoo sprak, had zijne hoogte gestalte zich opgericht ; zijn oog schitterde, al zijne trekken drukten een onverzettelijken wil uit.

Xavier bewonderde gereeloosoogen gebeschtledd. Hij wilde den man, die zijn weldoener was, niet krenken.

— Wij zullen haar zoeken, dewijl gij het wilt, zegde hij ; maar gij hebt reeds moeten zoeken en dit wel sinds meer dan twee en twintig jaren ; indien het mogelijk geweest ware die vrouw te ontdekken, zoudt gij haar gevonden hebben.

— Ik heb gedaan wat ik kon, antwoordde de zwarte, dat ontslaat mij echter niet van de verplichting om te volharden. Ik heb gezegd : *Ik zal haar vinden !* en wordt de dood kan mij van mijne beloftte ontheffen !...

— Dadelijk na den dood van goeden meester, begon ik met het werk, dat hij mij toevertrouwd had. De blanken hadden overal de nederlaag geleden en de algemeene inscheping werd bevolen. Dat was een groot ongeluk voor mij, want in Sint-Domingo had ik kunnen onderzoeken, opsporen, misschien ontdekken. In plaats daarvan had ik slechts den tijd om u te gaan afhalen bij het gezin waar uw vader u bestend had en umeê te nemen ; eenige maanden daarna, zetten wij in Frankryk voet aan land.

Geestelijke Benoemingen.

De *eerw.* heer Coenen, pastoor van Melveren, is verplaatst naar Vliermael en de eerw. heer Leenders, pastoor van Vliermael naar Melveren.

De eerw. heer. Rycken, pastoor van Cothem, is pastoor benoemd te Uibeek. De eerw. heer Labaye, kapelaan van St-Denis (Luik) is kapelaan benoemd te Maseyck ; hij wordt vervangen door den eerw. heer Van de Weyer, kapelaan te Waremme, en deze op zijne beurt door den Eerw. heer Lemaire, professor te St-Truiden.

De eerw. heeren Capraise, Masas en Van Gend zijn professor benoemd in 't seminarie van St-Roch, de eerw. heer Broeders is professor benoemd in 't college van Visé, eerw. heer Bovens in 't college van Brée, en de eerw. heer Dejace, leerling van 't college Justus Lipsius te Leuven, is onder-directeur benoemd in 't instituut St-Paul (Luik).

De doctor **Mooren** van Dusseldorf zal te Luik zijn in het *Hôtel de l'Europe* den vrijdag 31 AUGUSTUS aanstaande.

Opening der jacht.

Door koninklijk besluit van den 24 augustus, is de opening der jacht bepaald op dinsdag 4 september in de provincie Limburg en in het gedeelte der provincie Luik op den linker oever der Maas.

Op den rechter oever der Maas zal de opening plaats hebben dinsdag den 11 september.

BINNENLAND.

Zieher nadere bijzonderheden over de redding der luchtreizigers waarvan wij reeds verleden donderdag gesproken hebben :

Men seint uit Duinkerke, 22 augst :

Men meldt uit Duinkerke dat het engelsch oorlogschip *Warrior*, te Duinkerke aangekomen, onder weg op zee de reizigers opgenomen heeft die maandag avond uit Antwerpen per luchtbal *Argus* vertrokken waren.

Op het oogenblik der opstijging, duidde de proefluchtballon eene richting naar het oosten aan. In plaats van die richting te nemen, werd de *Argus* naar de zee gedreven.

Rond 5 zeven 's morgens zagen de luchtvaarders eene visschersboot. Zij riepen maar hun geroep werd niet gehoord.

Om 6 ure verschenen eene goelet. Nieuwe tekens deden de luchtreizigers, maar zij kwagen ook geen antwoord. De toestand werd neteig. Alhoewel de luchtbal geen-ballast meer inhield, daalde hij snel neder.

Om 7 ure zagen de luchtreizigers den stoomer *Warrior*. Hunne kreten werden gehoord en de stoomer vaarde hen na, met vollen stoom. Na een half uur vareens kwam het schip den *Argus* nabij en liet eene boot in zee.

Op het oogenblik dat de luchtbal, het bootje aan zee raakende, met eene snelheid van 6 mijlen per uur voortvloog, kon eene engelsche matroos eene koord vatten. De luchtvaarders sleepten in 't water tot halven lijve en hadden zich vastgeklampt aan de sleepkoord. Zij konden gelukkig in de boot komen. De redding was zeer gevaarlijk.

De geredden hebben Duinkerke om 2 u. 40 m. verlaten.

De tijding der redding van de luchtvaarders is te Antwerpen met groote vreugde vernomen. Sedert twee dagen verkeerde Mme Mahaudon, de echtgenoote van den kapitein-bevelhebber, in eene hevige ontstelenisse ; het was smartelijk voor haren, In al de officierenkorpsen was de angst zeer hevig. Gelukkiglijk is nu alle onrust voorbij.

De drie luchtreizigers van Antwerpen, zijn eergisteren avond in de statie te Brussel aangekomen.

Luitenant Croy en Toulet stappen alleen uit den trein. Men ontvangt hem met open armen. Men omhelst hem. Men bietst hem een bloementuil aan. Men is gelukkig, ontroerd van hen weder levend te zien, in goede gezondheid, zij die men in den morgend voor eenwig verloren dacht.

Kapitein Mahaudon, die rechtstreeks naar Antwerpen terugkeert, blijft in den trein zitten.

De heeren Croy en Toulet, begeleid, in triomf gedragen, komen aan den uitgang, alwaar — consigne is consigne — men hen verplicht, als ieder ander mensch, hunne coepons af te geven.

Achter de grielje staat mad. Toulet, die sedert dagen reen in doodelijke onrust verkeerde, haren echtgenoot af te wachten. Zij ontbelzen elkander. Al de toeschouwers zijn diep bewogen.

Maar het is in een koffiehuis der Grondwetplaats dat het onthaal gebeurt. De volksmenigte, door de toejuichingen uitgelokt, begeleidt de heeren Croy en Toulet onder het aanhoffen van luide vivats. Men vraagt hen van alles. Men onthelst hen nogmaals. Zij vertellen hunne luchtreis en hunne nederdaling in volle zee.

Het was hoogtijd dat er redding opdaagde ; wanneer de boot van den *Warrior* hen opnam waren de krachten der luchtvaarders uitgeput. Van de drie kon enkel de heer Croy zwemmen. Eene kabel zijnde uitgeworpen over de boord geworpen en, in onderbroek zijnde, hield hij zich bereid om zijne gezellen ter hulp te komen. Daarbij was hij ongaaselijk door zeeziekte. De heer Mahaudon werd verstomd uitgeput, Toulet zelf, alhoewel aan alle ontroeringen gewend, begon den moed te verliezen.

Men moet voorzorgen nemen om in den reddingsboot te geraken : alle drie te gelijk verlieten de schuit van den luchtbal en deze laatste. van het gewicht van drie mannen ontlast, steeg op nieuw op en men het hen met vreugd naar onbekende geweiten vertrekken.

Op den *Warrior* werden zij gefeest, met alle mogelijke zorg overladen. Alles, van den kapitein tot den laatsten scheepsjongen, wilden die drie mannen goed onthalen, die zulk een groot gevaar gevaloen hadden.

Te Duinkerken heeft luitenant Croy zich eene burgerlijke aangiftte gedaan :

— WELLIN, 2^e februari 1888. — Thersa D...., die van uwe Zwitersche Pillen Hertog gebruik maakte, is gansch genezen, zij gevoelt geene pijn meer, maar ik ben blinde sog in de maag.

Handteeken gewettigd. EDUARD LIBAN.

— Men schrijft uit Dendermonde, 21 augustus :

Het feest den lord-mayor van Londen, zondag aanstaande door zijne geboortestad aan te bieden, beloofd prachtig te zijn. De heer de Meyer zal ten half twaalf te Dendermonde aankomen, aan de standplaats van den spoorweg door de feestcommissie worden begroet en feestelijk naar de stadhuis worden geleid. Ten 2 ure achternoen gaat de praalstoet uit. In de eerste afdeeling verschijnt eene muziekmaatschapij in middeleeuwsche kleedersdracht, dan-en bestaanden kleedijen. Vervolgens de paard ; met de banieren van Belgie, Dendermonde, Engeland en Londen. Groepen zullen verbeelden de *Schoone Kunsten*, *Weetenschappen*, *Nijverheid* en *Landbouw*.

Op den prachtwagen van *Dendermonde* zullen te zien zijn al de beroemdheden aldaar geboren, van af Jan van Ockeghem (1450), tot pater De Smet en den stadhuis werkelijk gebouwd, en waarvan het balkon op mijn portaal uitkomt. Nu verliet ik u niet meer. Ik zag u elken dag, elk uur om zoo te zeggen. Ik raadde uw leven, uwe kleine verdrietelijkheden, uwe verwachtingen...

— Hoe ! riep Xavier uit, gij zoudt weten ?...

— Zij is zeer schoon ! antwoordde de zwarte glimlachende. Ik heb het goede meisje reeds lang lief. God geve, kleine meester, dat gij al het geluk moogt smaken, dat uw vader in zoo ruime mate verdiende, maar dat hem niet ten deele viel.

Xavier schudde stilzwijgend het hoofd, daarop vroeg hij, om aan het onderhoud eene andere wending te geven.

— Maar waarom hebt gij mij zoolang met den naam mijns vaders onbekend gelaten ?

— Uwe moeder had u verlaten, antwoordde de zwarte. Er moet wel een zeer sterke drijfveer bestaan, die eene moeder bewegen an haar kind te verlaten. Ik begreep, dat als zij uw bestaan te Parys ontdekte, zij hare voorzorgen zou verdubbelen en zich des te ieveriger zou verborgen houden. Welnu, ik moet haar vinden, dewijl goede meester het bevolen heeft. Zonder de toevallige gebeurtenis, die ons tot elkaar gebracht heeft en waarover ik mij, mijn ondanks, niet kan beklagen, want zij verschaft mij de eenige oogenblikken van vreugde, die ik sinds lange jaren gesmaakt heft ; zonder deze gebeurtenis, zou ik niets gezegd hebben... Ik weet zelfs niet of ik verleden week zou gesproken hebben om u te redden, kleine meester.

Xavier zag hem verbaasd aan.

« Ik beboor aan Aem, heraam de bedelaar, die stomme vraag beantwoordende, ik sint zijn wil in alles bevolen ! Maar sedert ongeristeren, is er eene verandering ingetreden. Ik heb ontdekt...

— Wat hebt gij ontdekt ? vroeg de jonkman met levendigheid.

« Ik ben op het spoor, kleine meester.

De bedelaar haalde van onder zijne kleeren een fijnen, geborduurden zakdoek te voorschijn dien hij Xavier toonde.

— F. A. ! riep hij uit, hem op de naamletters wijzende.

— F. A !... herhaalde Xavier, die hem niet begreep.

— Floreen-Angèle ! sprak de bedelaar op zegevierenden toon.

— Helaas ! mijn goede Neptunus, er zijn misschien in Parys duizenden zulke naamcijfers.

— Ja, maar er is slechts één aangezicht, dat zoovel op het uwe kan gelijken als dat van die zwarte.

— Gelijkt zij op mij ! Kent gij haar ? Waar woont zij ?

Die dringende vragen bekceelden eenskhaps de blijdschap van den neger.

— Ik ken haar niet, mompelde hij, en ik weet niet waar zij woont.

— In dat geval, mijn arme vriend... begon Xavier.

— Maar ik heb haar gezien ! viel de zwarte hem met drift in de rede. Ik zou haar onder duizenden kunnen aanwijzen ! ik zou haar van achter aan hare houding herkennen... Ik zal haar wedervinden, kleine meester, ik zal haar wedervinden.

Terwijl dat tooneel in het armoedige zolderkamertje van Neptunus plaats greep, stond Carral

MAATREGELEN TEGEN BOULANGER.

Men heeft in het begin dezer week herhaaldelijk gesproken over maatregelen, die tegenover den gekozene der Noord, Charente en Somme zouden genomen worden.

Eenigen zouden den generaal willen behandeld zien worden als de leden der oude vorstenhuizen, 't is te zeggen over de grenzen zetten.

Anderen zouden eene wet willen zien stemmen waardoor het verboden wordt, zich in meer dan geen kiesomschrijving kandidaat te stellen, of verbiedende dat een ontslaggeverd Kamerlid zich late voordragen in eene nieuwe kiezing.

Doch M. Carnot weet zich tegen zulke uitzonderingswetten en verkluart openlijk « dat generaal Boulanger niet kan buiten de wet gesteld worden, omdat hij er geene enkele overtreden heeft. »

Echter zijn aan generaal Saussier inlichtingen gegeven, onmiddelijk Boulanger in hechtenis te nemen, indien hij de minste poging aanwendt tot het plegen van een Staatsaanslag.

Varia.

Sleutjes Spook.

(Verboden nadruk.)

(VERVOLG.)

VIII

In zijne borst sloeg de hartader geweldig als wilde zij er uit ontsnappen. Hoe onverschrokken hij ook immer in andere omstandigheden was, 't was hem onmogelijk zich de gedaante der grijsaard voorde ; neen... dat alles 't on niets baten — de grijsaard vluchtte met eene zekere gezwindheid, die men niet in hem vermoed had.

Hij achtervolgde hem staanden voet tot bij de deur, waar de trap naar den toren leidt.

Daar boorde hij van uit de hoogte nog een dof gedommel.

Dien vreemdeling achtervolgen tot hoven in den toren, indien het mogelijk is, dat was zijne eerste en eenzige gedachte.

Die gedachte werd onmiddelijk bewerkstelligd ; zij schoot hem als 't ware snelle vleugels aan ; dewijl hij uit de vrees van den voortvluchtige zijn hart met moeite bedwingend gewapend had, achtte hij zich nu tot alles in staat.

Oogenblikkelijk, ja pijlsnel, was hij dan den torentrap opgestormd.

En wat zagen daar, bijna op het hoventje gedeelte van den torentrap, zijne nieuwsgierige oogen ?

Daar vond hij den vreemdeling ; daar lag de grijsaard sprakeloos en in bezwijming.

XI

Wellicht had én de plotselinge verrassing in de benedenkamerén de blindelingsche overspanning in het wegijlen het hart van den man zoodanig getroffen, dat hij van ontstelteinis hier zu bewusteloos neergezegen was.

Hij lag er als een kind, zonder de minste beweging, met een onveranderlijk starenden blik.

Ferdinand knielde bij hem neer ; zij geluid, met geen vijand te doen ; gij bevindt u tegenover eenen vriend en weldoener.

Geen antwoord kloak uit zijn veegen mond, geen teeken van leven gaven zijn roerlooze oogen.

Stond mijn oom hoorde hem kermen en eenige woorden stamelen, die hij evenwel niet verstond.

Doch met scherper te luisteren, vernam hij eindelijk het volgende :

« Dertig jaren kan het misschien wel geleden zijn dat ik, bij het vuur gezeten, mij heb kunnen warmen. Wat doet het vuur toch goed voor eenen onderling, bij wien door de aderen bijna geen warm bloed meer rondvloeien en waar het hart teugkeeren kan om alzoo het ellendig leven nog eenigen tijd te rekken ! »

En hij zuchtte nogmaals....

Tranen rolden over zijne doorgroefde wangen, tranen bevochtigden de keten, die des grijsaards rechterbeen omklemde.

— Kampzalige, die ik ben !... sprak hij thans gevloekt onder de schepselen !...

Eenen nieuwe tranenstroom, vergezeld van gekerm en gesnik, vloeide uit zijne ogen.

X.

Het sneed Ferdinand door de ziel ; hij zuchtte onwillekeurig.

Nauwelijks had de grijsaard door dit geluid vernomen, dat hij niet alleen was in de kamer, of hij sprong op, meen als een verschrokken hert, dat des jagers aanwezigheid bespied heeft.

Met sidderende stem roept hij :

— « Is er iemand in deze Raam ? »

Toen zijne zoon hem uit zijnen geruststelling geantwoord had, was de man reeds iijlings uit de kamer gesneld met zijne klotsende keten.

Zijn geroep en waarschuwing, dat er niets te vreezen was, dat hij geen 't minste kwaad in 't schild voerde ; neen... dat alles 't on niets baten — de grijsaard vluchtte met eene zekere gezwindheid, die men niet in hem vermoed had.

Hij achtervolgde hem staanden voet tot bij de deur, waar de trap naar den toren leidt.

Daar boorde hij van uit de hoogte nog een dof gedommel.

Dien vreemdeling achtervolgen tot hoven in den toren, indien het mogelijk is, dat was zijne eerste en eenzige gedachte.

Die gedachte werd onmiddelijk bewerkstelligd ; zij schoot hem als 't ware snelle vleugels aan ; dewijl hij uit de vrees van den voortvluchtige zijn hart met moeite bedwingend gewapend had, achtte hij zich nu tot alles in staat.

Oogenblikkelijk, ja pijlsnel, was hij dan den torentrap opgestormd.

En wat zagen daar, bijna op het hoventje gedeelte van den torentrap, zijne nieuwsgierige oogen ?

Daar vond hij den vreemdeling ; daar lag de grijsaard sprakeloos en in bezwijming.

XI

Wellicht had en de plotselinge verrassing in de benedenkamerén de blindelingsche overspanning in het wegijlen het hart van den man zoodanig getroffen, dat hij van ontstelteinis hier zu bewusteloos neergezegen was.

Hij lag er als een kind, zonder de minste beweging, met een onveranderlijk starenden blik.

Ferdinand knielde bij hem neer ; zij geluid, met geen vijand te doen ; gij bevindt u tegenover eenen vriend en weldoener.

Geen antwoord kloak uit zijn veegen mond, geen teeken van leven gaven zijn roerlooze oogen.

Ferdinand sprak tot hem : Vrees niet ! gij hebt met geen vijand te doen ; gij bevindt u tegenover eenen vriend en weldoener.

Geen antwoord kloak uit zijn veegen mond, geen teeken van leven gaven zijn roerloozen oogen.

Mijn oudoom hoorde hem kermen en eenige woorden stamelen, die hij evenwel niet verstond.

Doch met scherper te luisteren, vernam hij eindelijk het volgende :

« Dertig jaren kan het misschien wel geleden zijn dat ik, bij het vuur gezeten, mij heb kunnen warmen. Wat doet het vuur toch goed voor eenen onderling, bij wien door de aderen bijna geen warm bloed meer rondvloeien en waar het hart teugkeeren kan om alzoo het ellendig leven nog eenigen tijd te rekken ! »

En hij zuchtte nogmaals....

Tranen rolden over zijne doorgroefde wangen, tranen bevochtigden de keten, die des grijsaards rechterbeen omklemde.

— Kampzalige, die ik ben !... sprak hij thans gevloekt onder de schepselen !...

Eenen nieuwe tranenstroom, vergezeld van gekerm en gesnik, vloeide uit zijne ogen.

X.

Het sneed Ferdinand door de ziel ; hij zuchtte onwillekeurig.

Nauwelijks had de grijsaard door dit geluid vernomen, dat hij niet alleen was in de kamer, of hij sprong op, meen als een verschrokken hert, dat des jagers aanwezigheid bespied heeft.

Met sidderende stem roept hij :

— « Is er iemand in deze Raam ? »

Toen zijne zoon hem uit zijnen geruststelling geantwoord had, was de man reeds ijlings uit de kamer gesneld met zijne klotsende keten.

Zijn geroep en waarschuwing, dat er niets te vreezen was, dat hij geen 't minste kwaad in 't schild voerde ; neen... dat alles 't on niets baten — de grijsaard vluchtte met eene zekere gezwindheid, die men niet in hem vermoed had.

Hier, bij het vuur neergezeten, hoopte Ferdinand uit den mond den onbekende zijn droevig lot te vernemen. In de benedenkamer, bij den opgerakelden vuurhaard, schonk hij hem zijn laatste teug in, waarvan hij met blijkbare dankbaarheid gelaten dronk, schudde de grijsaard zijn laatste siddering af, en beiden daalden met langzamen tred benedenwaarts